

"Minunile acelea pe care ni le istorisesc părinții noștri"

Joi, 24 mai 2007

Gili Cârstea

Când poporul lui Dumnezeu devine conștient că ploaia nu mai cade, sau că națiunea este sub amenințarea vrăjmașilor, soluția nu este rugăciunea în cor, la ore fixe, ci înțelegerea faptului că altarele lui Baal și stâlpii Astartei au fost confundați cu templul Domnului. Aceasta este una dintre lecțiile importante ale istoriei, pe care poporul nostru nu a reușit să o învețe niciodată.

Israelul din vremea lui Ghedeon gema cumplit sub oprimarea madianiților, dar în loc să înțeleagă motivul real pentru o astfel de situație disperată, ei inventau tot felul de șmecherii ieftine, precum tehnici noi de ascundere a recoltei pe care madianiții o rechiziționau în fiecare an.

Cei mai mulți dintre noi am fost martori la tot felul de programe și strategii de redeșteptare, și toate s-au dovedit falimentare, ceea ce ne dă sentimentul că aceasta nu se va produce niciodată. De aceea ne orientăm mai mult spre tehnici de supraviețuire pe termen scurt, privind cu speranță reținută la vreun cataclism viitor care să schimbe lucrurile fără contribuția noastră.

Am ascultat o mulțime de predici, și am citit destule articole despre frumoasa biruință pe care Domnul a dat-o poporului Său prin Ghedeon, dar niciodată n-am auzit vreun comentariu despre misiunea încredințată lui Ghedeon înainte ca acesta să poată confrunta armatele madianiților. Da, biruința este frumoasă, dar ea nu poate avea loc până când nu este identificată corect, și apoi rezolvată, cauza care a adus seceta sau sabia vrăjmașă.

Din ce cauză năvăleau madianiții peste Israel an de an și le furau recoltele? Nu se rugau suficient? Aveau "aluat" prin căminuri, sau disensiuni la sinagogă? Nu ajunseseră la unitatea credinței? Foloseau prea multe bijuterii sau farduri? Citeau reviste deocheate? Erau interesați mai mult de liga campionilor decât de lucrarea misionară?

Îngerul Domnului nu vorbește nimic despre așa ceva. Cauza era mai profundă, iar mai marii poporului nu aveau alifie pentru ochi spre a înțelege situația:

„la vițelul tatălui tău, și un alt taur de șapte ani. Dărâmă altarul lui Baal, care este al tatălui tău, și taie parul închinat Astartei, care este deasupra” (Jud 6:25).

Ce căutau altarul lui Baal și stâlpul fertilității în curtea unor oameni care se declarau cu înverșunare copiii lui Avraam și închinătorii Dumnezeului Creator? Răspunsul pare să se găsească în explicația pe care Ghedeon o dă îngerului:

„Rogu-te, domnul meu, dacă Domnul este cu noi, pentru ce ni s-au întâmplat toate aceste lucruri? Și unde sunt toate minunile acelea pe care ni le istorisesc părinții noștri când spun: ‘Nu ne-a scos oare Domnul din Egipt?’ Acum Domnul ne părăsește, și ne dă în mâinile lui Madian!” (Jud 6:13).

Ghedeon spunea aici că faptele de vitejie ale Domnului au ajuns povești ale istoriei, și că realitatea este departe de pretențiile oficiale ale națiunii. Dumnezeu nu Se află în mijlocul poporului Său, aflat acum la discreția vrăjmașilor lui.

Îngerul Domnului nu îl contrazice. El doar îi cere să rectifice situația printr-un gest radical și fără să se teamă de consecințe. Ghedeon însă știa bine ce presupunea un astfel de gest, așa că a ales să dărâme altarul lui Baal și să taie obeliscul sfânt după căderea întunericului. A fost bine și așa, deși gestul ar fi avut un impact și mai mare dacă ar fi fost făcut la lumină, sub privirile națiunii.

Și bineînțeles că a ieșit scandal. Frații, păzitorii legii, s-au trezit dimineață și au găsit altarul și obeliscul dărâmate și arse cu foc. Nu a durat prea mult până s-a aflat că fiul lui loas a făcut isprava, iar ei au fost cuprinși de o sfântă indignare: “Scoate pe fiul tău, ca să moară, căci a dărâmat altarul lui Baal și a tăiat parul sfânt care era deasupra lui” (Jud 6:30).

Acest loas era și el un idolatru la fel ca toți ceilalți, dar cel puțin avea bunul simț al realității, și nu împărtășea credința populară că oamenii trebuie să facă dreptate în locul zeilor:

“Ioas a răspuns tuturor celor ce s-au înfățișat înaintea lui: ‘Oare datoria voastră este să apărați pe Baal? Voi trebuie să-i veniți în ajutor? Oricine va lua apărarea lui Baal, să moară până dimineață. Dacă Baal este un Dumnezeu, să-și apere el pricina, fiindcă i-au dărâmat altarul’” (Jud 6:31).

Dragul de loas vedea bine că Dumnezeu nu era în mijlocul poporului Său, dar dacă preoții și leviții spuneau că națiunea stă tare la vechile hotare, ce putea face el? Dacă toți onorau pe Baal și așteptau urmași de la parul Astartei, ce rost avea să facă agitație în biserică? Se mulțumea și el cu religia formelor și ritualurilor, de dragul armoniei în biserică, deși inima lui știa că situația este disperată. Dar acum, când cineva a fost dispus să ia taurul de coarne, el s-a trezit la simțul datoriei lui, așezând problema în lumina clară a adevărului prezent: Dacă Baal este Dumnezeu, să se apere singur. Nu are nevoie de avocați, consilieri, executori judecătorești sau sindicat muncitoresc.

Acum, imaginați-vă că Ghedeon ar fi început negocierile cu îngerul: “Doamne, eu apreciez enorm că m-ai ales pe mine să dau biruință lui Israel, dar hai să evităm scandalul în biserică tocmai acum, când avem nevoie cel mai tare de unitate, împreună simțire și armonie. Trebuie să profităm de ajutorul fiecărui membru al acestui popor, dacă vrem să adunăm o armată pe măsura provocării căreia trebuie să-i facem față. Ce sens are să ne

punem în cap întreaga biserică printr-un gest atât de radical? De ce să-i șocăm pe frați cu acte din astea teatrale, care nu ajută cu nimic biserica? Bun, le dărâmăm altarul și parul. Dar ce câștigăm, dacă inimile lor nu sunt de partea Ta? Nu facem mai degrabă rău decât bine, stârnind pasiunile lor cele mai josnice exact în momentul când suntem chemați să ieșim înaintea lumii cu puterea și solia Ta?”

Ghedeon a ajuns pe lista de campioni a lui Pavel (Evr 11:32) deoarece nu a stat să se târguiască, nici nu a căutat portite teologice spre a scăpa de rolul neplăcut al celui ce nenorocște pe Israel. Momentele de criză din poporul lui Dumnezeu nu pot fi depășite prin acțiuni anemice, de ochii lumii, sau prin diplomație de cartier spre a îndeplini chemarea cerească fără să-ți periclitezi prețioasa poziție în biserică.

Punctul central al întregului episod este că între starea nenorocită a poporului și biruința Domnului se află mereu închinarea la Baal, neobservată, nerecunoscută, nemărturisită. Altarul lui Baal și parul Astartei au fost mereu un obstacol formidabil pentru manifestarea puterii lui Dumnezeu.

Astăzi este la fel. Copiii noștri sunt încântați de “minunile acelea” pe care li le istorisesc părinții și instructorii școlii de sabbat, dar constată că Domnul este ca un viteaz încremenit, ca o statuie care nu poate ajuta. Minunile istorisite de părinți nu se mai întâmplă în zilele noastre, iar ploaia spirituală de care tot vorbim scapă fiecărei generații de adventiști. Recent a început să ni se spună că motivul întârzierii este acela că nu ne-am rugat toți odată, “în același timp, pentru același lucru.” Nimeni nu pare să înțeleagă teribila realitate că altarul și parul în deghizări moderne stau între noi și Dumnezeul nostru, împiedicându-L să ofere îndelung amânata revărsare fără precedent a Duhului Sfânt.

Teologia adormită a vremii noastre va fi chemată curând să dea cu piciorul în țepușul unei viziuni prea mult ignorate, și astfel să fie pusă în situația de a decide odată pentru totdeauna dacă este pregătită să dărâme altarul lui Baal și să ardă în foc obeliscul netrebnic al soluțiilor omenești. Viziunea spune că lumea stă plecată înaintea unui tron pe care Hristos l-a părăsit demult, și pe care s-a așezat omul nelegiurii, care se dă drept Dumnezeu. Și viziunea mai spune că urmașii lui Dumnezeu din vremea sfârșitului, care pentru o scurtă perioadă l-au urmat pe Domnul în Sfânta Sfintelor, s-au întors, unul câte unul, la tronul de pe care Satana suflă influența lui nesfântă.

Universul întreg, sfinți și păcătoși, așteaptă un Ghedeon care să dărâme altarul modern din ograda noastră denominațională, indiferent de scandalul internațional pe care l-ar produce.

Până atunci, toată religia noastră se va limita la “minunile acelea pe care ni le istorisesc părinții noștri,” iar Baal ne va da sentimentul că robia noastră sub puterea păcatului reprezintă voia lui Dumnezeu “cea bună, plăcută, desăvârșită.”